

Arrest

nr. 200 696 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 oktober 2014 België is binnengekomen, samen met zijn ouders R.K.H.A.O. en L.F.A.A.S. (zie ook RvV 11 mei 2016, nr. X en RvV 11 januari 2017, nr. X), diende op 10 juni 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 31 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 10/06/2016"

U werd op 26 januari 2017 van 14u28 tot 17u09 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Celine Herssens loco Meester Sylvie Micholt, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Bagdad Al Jadeeda, Bagdad. Aldaar woonde u samen met uw vader R.K.H.A.O. en moeder L.F.A.A.S. (OV-nummer: (...)).

Op 30 augustus 2014 zou u per vliegtuig van Bagdad naar Dubai (Verenigde Arabische Emiraten) gereisd zijn. Aldaar zouden jullie een Italiaans visum bekomen hebben, hetgeen jullie op 29 september 2014 zouden gebruikt hebben om via Rome (Italië) naar België te reizen. Op 8 oktober 2014 vroegen uw ouders hier asiel aan. Uw broer, Y.R.K.A.O. (OV-nummer: (...)), vroeg uiteindelijk op 24 oktober 2014 asiel aan in België. U was destijds minderjarig en volgde de asielaanvraag van uw ouders.

Op 4 december 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het dossier van uw ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing van het Commissariaat-generaal in haar arrest van 11 mei 2016.

Nadien keerden jullie niet terug naar jullie land van herkomst. Op 10 juni 2016 besliste uw vader een tweede asielaanvraag in te dienen, waarbij hij zich nog steeds beriep op dezelfde asielmotieven. Wel legde hij een aantal nieuwe documenten neer, om alsnog aan te tonen dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag de waarheid sprak: een kopie van een dreigbrief, vanwege Asaeb Ahl Al Haq, d.d. 20 december 2014, alsook drie online krantenartikels ivm het feit dat de bevolking na het Speicher incident opgezet wordt tegen leden van de Al Bu Ajili clan, waartoe u en uw familie zou behoren.

Uzelf vroeg op 10 juni 2016 eveneens asiel aan, daar u inmiddels meerderjarig was. U haalde aan dat u destijds middelbaar onderwijs volgde en tot begin juni 2014 geen problemen kende. Deze zouden begonnen zijn toen Daesh de legerbasis Speicher aanviel, met 1600 doden tot gevolg. Enkele dagen na dit incident zou uw vader door middel van een dreigbrief bedreigd zijn door Asaeb Ahl Al Haq omdat ze uw familie medeverantwoordelijk zouden houden voor het Speicher incident. Hierop zouden jullie ondergedoken zijn bij Dr. M.A.A.S., uw oom langs moederskant, in Al Zeyouna, Bagdad, en zou uw vader besloten hebben dat jullie Irak maar beter konden verlaten. Na jullie vertrek zou uw oom op vraag van uw vader geprobeerd hebben jullie huis te verkopen. Nadat hij bij het immo kantoor een driebrief aantrof, zou hij zijn poging evenwel gestaakt hebben. Op vraag van uw vader zou hij later evenwel opnieuw geprobeerd hebben jullie huis te verkopen. In december 2016 zou hij hierbij echter vermoord zijn.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer, alsook een kopie van een dreigbrief, vanwege Asaeb Ahl Al Haq, d.d. 20 december 2014, een kopie van een volmacht om jullie huis te verkopen, d.d. 9 juli 2015; een kopie van de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van Dr. M.A.A.S., een kopie van de overlijdensakte van Dr. M.A.A.S.; een online bericht ivm de ontvoering van de sheikh van de Al Bu Ajili clan, waartoe u en uw familie zou behoren; en een kopie van het dossier ivm de moord op uw tante langs vaderszijde en haar familie. Daarnaast legde u ook nog een usb-stick neer met een video-fragment van een speech die uw vader onlangs in Brussel, België zou gegeven hebben.

B. Motivering

Vooreerst dient vermeld te worden dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw vader, R.K.H.A.O. (OV-nummer: (...)), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat aan jullie recent verblijf in Irak voor jullie aankomst in België geen geloof kon gehecht worden en jullie aangehaalde problemen en ingeroepen vrees sowieso niet aannemelijk zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen.

Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van uw vader luidde destijds als volgt: "Na grondig onderzoek stel ik vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u en uw vrouw bij de aanvang van jullie gehoor uitdrukkelijk gewezen werden op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u en uw vrouw afgelegde verklaringen en de door jullie voorgelegde stukken duidelijk dat jullie niet voldaan hebben aan deze plicht tot medewerking.

Er werd tijdens uw gehoor, alsook dat van uw vrouw, L.F.A.A.S. (OV-nummer: (...)), zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het Commissariaat-generaal, immers vastgesteld dat jullie geen eenduidig en waarheidsgetrouw beeld schiepen ivm jullie reisroute naar België alsook het moment waarop jullie Irak zouden verlaten hebben. Zo verklaarde zowel u als uw vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie op illegale wijze via Turkije van Irak naar België reisden; verklaringen waarop jullie nadien, na confrontatie met het feit dat jullie in Dubai een Italiaans visum bekwamen, dienden terugkomen (Verklaring DVZ, 22 oktober 2014, pp. 11-14; Verklaring DVZ, L.F.A.A.S., 22 oktober 2014, pp. 11-14; Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 7; 9-10; Gehoorverslag CGVS, L.F.A.A.S., 22 juli 2015, pp. 3-4). Op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat jullie hierover inderdaad gelogen hadden en dat u nu wel de waarheid zou vertellen (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 7; 9-10), maar bleek u dit naderhand opnieuw niet te doen. Zo beweerde u dat jullie in juni 2014 jullie huis in Bagdad Al Jadeeda verlieten en onderdoken bij een verwante van uw moeder te Shara Al Felistin tot jullie op 30 augustus 2014 naar Dubai zouden gereisd zijn (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 7; 9-10; 15; 17-18), terwijl uw vrouw stelde dat u na de bedreigingen in juni 2014 reeds naar Dubai vertrok en nadien slechts kort naar Irak terugkeerde om uw gezinsleden te komen halen (Gehoorverslag CGVS, L.F.A.A.S., 22 juli 2015, pp. 3-4; 7). Hiermee geconfronteerd (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 17-18), diende u opnieuw toe te geven dat u niet de waarheid had verteld. U stelde dat u Irak inderdaad reeds in juni 2014 had verlaten richting Dubai en dit voor 7 à 10 dagen – hetgeen opnieuw niet strookte met de verklaringen van uw vrouw in dit verband (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 17-18; Gehoorverslag CGVS, L.F.A.A.S., 22 juli 2015, pp. 3-4; 7). Ook vroeg u zich af – alsof u zich nog steeds niet bewust was van het belang waarachtige verklaringen af te leggen ivm het moment van jullie vertrek uit Irak en jullie eigenlijke reisroute – wat nu juist het probleem was gezien jullie uiteindelijk toch allemaal naar Dubai waren gegaan (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 17-18).

Dit alles is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere/recente verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Uw recent verblijf is immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van recent verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voor zijn komst naar België, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die er zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over het moment van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, zijn eerdere verblijfplaatsen, alsook zijn reisroute onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen aflegt, brengt zijn algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang en maakt het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen of hij al dan niet nood heeft aan internationale bescherming. Daarnaast maakte hij het evenzeer onmogelijk vast te stellen of er een risico op ernstige schade bestaat, of hij al dan niet de mogelijkheid heeft zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt hij bijgevolg niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Dat u en uw vrouw beslisten hierover niet meteen de waarheid te vertellen, elkaar vervolgens nog tweemaal tegenspraken ivm het moment waarop jullie Irak zouden verlaten hebben (cfr. supra); alsook het feit dat uw zoon Y.R.K.A.O. de laatste jaren elders in Bagdad zou gewoond hebben, jullie hem in Bagdad zouden achtergelaten hebben en hij jullie op eigen houtje van Irak naar België achterna reisde (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 4-5; 9-10); en uw verklaringen en die van uw zoon Y.R.K.A.O. aangaande de plaatsen waar hijzelf en jullie de laatste jaren en maanden voor jullie vertrek zouden gewoond hebben niet met elkaar stroken (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, p. 4-5; 9-10; Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 30 april 2015, p. 8), doet het Commissariaat-generaal dan ook vermoeden dat u en uw familieleden Irak reeds op een eerder tijdstip hebben verlaten. Dat zowel u als uw vrouw over een internationaal rijbewijs beschikken dat dateert uit 1999-2000, terwijl er geen voor de hand liggende redenen zijn waarom uw vrouw (op dat moment) een internationaal rijbewijs nodig zou gehad hebben; en jullie daarenboven nalieten om klaarheid te scheppen ivm het moment van jullie vertrek uit Irak en jullie eigenlijke reisroute dmv het neerleggen van jullie paspoorten – waarvan u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog zei dat ze bij de smokkelaar in Turkije waren achtergebleven en waarvan het Commissariaat-generaal vermoedt dat u ze nog steeds in uw bezit hebt gezien, jullie er mee van Dubai naar België reisden – versterkt enkel dit vermoeden. Dat u jullie paspoorten zou verscheurd hebben na aankomst in België (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 11-12; 18-19), acht het Commissariaat-generaal dan weer weinig waarschijnlijk, te meer van iemand die om professionele redenen veel reisde, toch mag verwacht worden dat hij het belang van paspoorten kent (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 5-6; 11-12; 18-19).

U hebt het voor het Commissariaat-generaal dan ook onmogelijk gemaakt om vast te stellen of u en uw familieleden in Irak verbleven op het moment van de door jullie aangehaalde problemen en/of jullie omwille van de door jullie aangehaalde asielmotieven al dan niet nood hebben aan bescherming.

Verder dient hier nog aan toegevoegd te worden dat uit consultatie van uw Facebookprofiel, alsook dat van uw vrouw en kinderen, blijkt dat het Commissariaat-generaal het tot dusver bij het rechte eind had. Zo ondersteunen jullie Facebookprofielen niet enkel voorgaande vaststellingen van het Commissariaat-generaal, tevens blijkt er uit dat jullie samen met jullie kinderen, uw zoon Y.R.K.A.O. inclusief, minstens de laatste drie jaren, i.e. minstens sinds begin 2012, en dus mogelijk al veel langer, in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) woonachtig waren, jullie aldaar een volwaardig socio-economisch leven hadden te Al Fudjajra, Dubai, enz. en dat jullie kinderen daar school liepen (zie documenten toegevoegd aan uw administratief dossier).

Gelet op dit alles hebt u met andere woorden niet aannemelijk gemaakt tot op het door u en uw familieleden aangehaalde moment in Irak te hebben verbleven. Gelet op uw recent verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en de ongeloofwaardigheid van uw recente verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u en uw familieleden in de jaren voor jullie komst naar België, i.e. minstens sinds begin 2012, in Bagdad hebben verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u en uw familieleden gegronde redenen zouden hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettemin volstaat het voor een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, niet louter te verwijzen naar zijn Iraakse nationaliteit. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

U maakt echter zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

U werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, p. 2). Bovendien werd u in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstige twijfels bestonden aangaande uw recent verblijf in Bagdad, Irak (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 11-12; 18). U werd er eveneens op gewezen dat het gegeven dat u niet recent uit Bagdad, Irak afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het Commissariaat-generaal de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 18-19). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het Commissariaat-generaal niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 18-19). Telkens hield u evenwel vol dat u de waarheid had verteld, dat u tot juni 2014 in Bagdad zou gewoond hebben, en dat u pas nadien naar Dubai zou vertrokken zijn.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u en uw familieleden verbleven hebben voor jullie komst naar België. Desondanks het feit dat het Commissariaat-generaal u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het Commissariaat-generaal volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt stelde u het Commissariaat-generaal niet in staat na te gaan wanneer en om welke redenen u en uw familieleden jullie werkelijke streek van herkomst/laatste streek van verblijf in Irak verlaten hebben, en waar, op welke basis en in welke omstandigheden u en uw familieleden voor jullie aankomst in België leefden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerlaas raakt, te verzwijgen maakt u het onmogelijk vast te stellen of er in hoofde van u en uw familieleden een risico op ernstige schade bestaat, of jullie al dan niet de mogelijkheid hebben zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat jullie nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 18-19), dit opdat het Commissariaat-generaal zou kunnen inschatten of u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In het licht van het voorgaande kan trouwens nog opgemerkt worden dat, los van al het bovenstaande, de door u aangehaalde asielmotieven sowieso niet van die aard zijn om in hoofde van uw persoon, en van uw familieleden, van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken.

Het loutere feit dat uw zus en haar familieleden in december 2012 bij hen thuis zouden vermoord zijn – een gebeurtenis die het Commissariaat-generaal niet betwist – is op zich niet afdoende om aan te nemen dat u en uw familieleden in het geval van een terugkeer naar Irak hetzelfde lot zou te beurt vallen. Zo verkeert het Commissariaat-generaal door u toedoen in het ongewisse of jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra), en wisten daarenboven noch u, noch uw vrouw of uw zoon, duidelijk aan te geven waarom uw zus en haar familieleden zouden vermoord zijn. Uzelf stelde geen idee te hebben van de achterliggende reden (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 13-14), terwijl uw vrouw verklaarde dat de man van uw zus voorafgaand aan de moord bedreigingen zou ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, L.F.A.A.S., 22 juli 2015, pp. 5-6); en uw zoon aanhaalde dat jullie hen

voorafgaand nooit van problemen hadden horen spreken, er in die periode ook veel gewelddadige diefstallen plaats zouden gevonden hebben en hun dood mogelijks het gevolg was van het feit dat u niet met uw werk als fotograaf voor de krant Al Rased zou gestopt zijn nadat u hiertoe eerder aangemaand zou zijn (Vragenlijst CGVS, Y.R.K.A.O., 23 oktober 2014, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 30 april 2015, pp. 7; 15-16). Deze uiteenlopende verklaringen tonen met andere woorden geenszins aan dat de moord op uw zus en haar familieleden niet het gevolg zou geweest zijn van het willekeurige geweld dat Bagdad toen kenmerkte. Daarenboven blijkt ook nergens uit jullie verklaringen dat jullie na de moord op uw zus en haar familieleden zelf geviseerd werden en/of dat jullie in het geval van een terugkeer naar Irak om dezelfde redenen als uw zus zouden geviseerd worden.

Daarnaast dient aangehaald te worden dat u evenmin aannemelijk wist te maken dat u als gevolg van uw professionele activiteiten in Irak een gegronde vrees voor vervolging heeft. Zo stelde u autohandelaar te zijn geweest die sinds 2011 tijdens zijn vrije tijd af en toe als fotograaf voor de krant Al Rased zou gewerkt hebben. Uit uw verklaringen bleek echter al snel dat u zich voor voornoemde krant enkel zou beziggehouden hebben met het nemen van foto's bij voetbalwedstrijden en culturele activiteiten, en dat u zelf geen artikels zou geschreven hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 12-13). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat er omwille van uw activiteiten als fotograaf voor de krant Al Rased automatisch een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat en u omwille van uw profiel sowieso een verhoogd risico loopt om geviseerd te worden. Daarenboven dient u om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus ook aannemelijk te maken dat u op dat moment nog steeds in Irak verbleef – hetgeen u geenszins gedaan hebt (cfr. supra) – en dat u omwille van uw profiel het slachtoffer zou geweest zijn van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst aan blootgesteld zou worden.

Hierin bent u evenwel niet geslaagd. Zo stelde u zelf dat u van 2011 tot aan uw vertrek uit Irak actief zou geweest zijn als fotograaf, met uitzondering van een periode na de moord op uw zus en haar familieleden (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, p. 12); dat u voorafgaand aan de moord op uw zus nooit bedreigd zou geweest zijn en/of problemen zou gekend hebben omwille van uw activiteiten als fotograaf (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-15); en dat zowel de telefonische bedreigingen die u voor de moord op uw zus zou gekregen hebben als de dreigbrief die u in 2013 op uw auto zou teruggevonden hebben algemeen van aard waren. Met name dat ze inhielden dat alle Soennieten van Bagdad verdreven dienden te worden (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-15). Dit staat evenwel in schril contrast met de beweringen van uw vrouw en uw zoon Y.R.K.A.O.. Uw vrouw beweerde immers dat u van 2010 tot kort na de moord op uw zus aan de slag zou geweest zijn als fotograaf, met name tot er op uw auto een dreigbrief zou achtergelaten zijn waarin u aangemaand zou geweest zijn met uw werk als fotograaf te stoppen, en dat u uw werkzaamheden nadien nooit meer zou hervat hebben (Gehoorverslag CGVS, L.F.A.A.S., 22 juli 2015, pp. 6-7); terwijl Y.R.K.A.O. stelde dat u omwille van uw activiteiten als fotograaf verschillende keren door leden van milities zou benaderd zijn om u aan te manen uw activiteiten te staken, hetgeen u volgens hem in september 2012 ook zou gedaan hebben (Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 30 april 2015, pp. 5; 12-15). Dat jullie elkaar in dit verband dermate tegenspreken en u zelf stelde dat u nooit bedreigd te zijn geweest en/of problemen te hebben gekend omwille van uw activiteiten als fotograaf, doet het Commissariaat-generaal dan ook concluderen dat het allesbehalve aannemelijk is dat u omwille van uw activiteiten als fotograaf vervolgd zou geweest zijn of in de toekomst aan vervolging blootgesteld zou worden.

Wat betreft het feit dat u als autohandelaar in de loop van 2013 telefonisch zou gecontacteerd zijn door leden van de milizie Asaeb Ahl Al Haq met de vraag om voor hen bepaalde pick-ups te regelen (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-15), merkt het Commissariaat-generaal op dat het door u toedoen in het ongewisse verkeert of jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra), en dient vast te stellen dat u dit probleem aanvankelijk in juli/augustus 2013 situeert, terwijl u nadien stelde dat het zich eerder in april/mei 2013 voordeed (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-15). Voorts merkt het Commissariaat-generaal op dat dit een probleem van louter gemeenrechtelijk/crimineel aard betreft dat op zich geen verband houdt met één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U stelde immers dat ze op zoek waren naar een bepaald soort pick-up en ze u gecontacteerd zouden hebben omdat u geregeld voertuigen uit de Golfstaten importeerde (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 5-6; 14-15).

Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het geenszins aannemelijk is dat u en uw familieleden begin juni 2014 jullie woning te Bagdad Al Jadeeda zouden hebben moeten verlaten omdat jullie als lid van de Al Bu Ajili clan na het Speicher incident met de dood bedreigd zouden geweest zijn, en dit jullie vluchtaanleiding uit Irak betrof (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-16), daar het om te beginnen erg onwaarschijnlijk is dat jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra). Daarenboven stelde u dat het incident tussen 1 en 10 juni 2014 plaats had, dat jullie in die periode een dreigbrief zouden ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-16), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het Speicher incident plaatsvond van 12 tot 15 juni 2014, uw zoon Y.R.K.A.O. hiervan geen melding maakte, en beweerde dat er na het Speicher incident een boodschap op de muur van jullie huis te Bagdad Al Jadeeda zou aangebracht zijn (Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 30 april 2015, p. 8). Dat jullie verklaringen ook op dit vlak weer uiteenlopen, en u de dreigbrief in kwestie evenmin wist neer te leggen, versterkt nogmaals het vermoeden van het Commissariaat-generaal, met name dat het erg onwaarschijnlijk is dat jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra) en dit probleem jullie vluchtaanleiding uit Irak betrof. Dat u en uw familieleden in het geval van een terugkeer naar Irak als lid van de Al Bu Ajili clan zouden vervolgd worden, wist u niet aan te tonen. U legde wel enkel krantenartikels neer ivm het Speicher incident en het feit dat de Al Bu Ajili clan alle betrokkenheid hierbij ontkent, maar legde geen overtuigende verklaringen af of documenten neer waaruit blijkt dat leden van de Al Bu Ajili clan sindsdien zouden gevisieerd worden. Noch beschikt het Commissariaat-generaal op heden over dergelijke informatie.

Los van het bovenstaande is het gelet op dit alles dus hoe dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon, en van uw familieleden, een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kunnen jullie de vluchtelingenstatus sowieso niet toegekend worden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten – met name jullie identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, rijbewijs en internationaal rijbewijs, alsook jullie huwelijksakte, rantsoenkaart, en attest van inschrijving van uw zoon Y.R.K.A.O. aan de Technologische universiteit van Bagdad – vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen, daar ze louter jullie identiteit en nationaliteit bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal geenszins worden betwist. De andere door u neergelegde documenten – met name uw badge van de krant, een kopie van de overlijdensaktes van uw ouders, en een kopie van een dossier ivm de moord op uw zus en haar familie (nationaliteitsbewijs, overlijdensakte, politiedossier en foto's) – doen dit evenmin gezien het Commissariaat-generaal noch het feit dat u als fotograaf zou gewerkt hebben, noch het overlijden van uw zus, haar familie, en uw ouders betwist. De bewijswaarde van de krantenartikels ivm het Speicher incident en de betrokkenheid van de Al Bu Ajili clan werd hierboven reeds besproken."

Verder dient eveneens verwezen te worden naar de beslissing die uw vader in het kader van zijn tweede asielaanvraag kreeg, daar een aantal van de elementen/documenten die u bijkomend inroept/heerlegt ook reeds eerder door uw vader werden ingeroepen/neergelegd. De beslissing luidde in dit verband als volgt: "Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat aan het recent verblijf van u en uw familieleden in de jaren voor jullie komst naar België geen geloof kon gehecht worden; en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk bleek dat u en uw gezin, inclusief jullie zoon Y.R.K.A.O. (OV-nummer: (...)), op zijn minst sinds begin 2012 in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) verbleven – en dus niet in Bagdad (Irak).

Daar u toen niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst

verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen werd de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd en werden de door jullie aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Bijgevolg maakte u niet aannemelijk dat u en uw familieleden gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat jullie bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest van 11 mei 2016. Bijgevolg resten er u op heden geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u ook in uw huidige asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerste asielaanvraag, die eerder als niet bewezen werd beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Uit het administratief dossier blijkt echter dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw herkomstregio en uw verblijfplaatsen kunnen herstellen, of een ander licht werpen op uw eerder ingeroepen asielmotieven/vluchtaanleiding. Evenmin legt u bijkomende inhoudelijke verklaringen af die betrekking hebben op de problemen die u in Irak zou kennen en die de werkelijke reden zouden zijn geweest voor uw vertrek uit het land. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet: "Ik beschik niet over nieuwe elementen met betrekking tot deze meervoudige aanvraag" (Verklaring DVZ d.d. 16/06/2016, pp. 1-4).

Wel legt u enkele nieuwe documenten neer, met name een kopie van een dreigbrief, vanwege Asaeb Ahl Al Haq, d.d. 20 december 2014, alsook 3 online krantenartikels ivm het feit dat de bevolking na het Speicher incident opgezet wordt tegen leden van de Al Bu Ajili clan, waartoe u en uw familie zou behoren.

Het Commissariaat-generaal is evenwel van oordeel dat deze nieuwe documenten geen nieuwe elementen betreffen die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u en uw familieleden voor internationale bescherming in aanmerking komen, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst dient immers opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in jullie dossier geenszins het geval is, gezien aan het recent verblijf van u en uw familieleden in de jaren voor jullie komst naar België nog steeds geen geloof kan gehecht worden (cfr. supra). Verder betreft de dreigbrief, vanwege Asaeb Ahl Al Haq, d.d. 20 december 2014, louter een kopie die u via familie zou ontvangen hebben, en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat door de wijdverspreide corruptie in Irak dergelijke documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn. Daarnaast is het ook uiterst merkwaardig dat u deze dreigbrief, indien hij van 20 december 2014 dateert niet reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag wist neer te leggen (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-4). Dat u dit niet eerder kon daar uw schoonbroer deze kopie van een dreigbrief pas recent zou verkregen hebben, met name toen hij jullie huis via een immobiliën agentschap zou proberen verkopen hebben (Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 11 juli 2016, pp. 2-4), is in deze geen afdoende verklaring, te meer duidelijk uit de verklaringen van uw zoon Y.R.K.A.O. blijkt dat hij geen flauw benul heeft wanneer zijn oom de kopie van de dreigbrief in kwestie zou verkregen hebben, met name eind 2015 of in de loop van 2016 (Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 11 juli 2016, pp. 2-4).

Wat de door u neergelegde online krantenartikels betreft merkt het Commissariaat-generaal op dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag enkele krantenartikels neerlegde ivm het feit dat de bevolking na het Speicher incident opgezet wordt tegen leden van de Al Bu Ajili clan, waartoe u en uw familie zou behoren. De beslissing van het Commissariaat-generaal klonk destijds als volgt in dit verband:

"Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het geenszins aannemelijk is dat u en uw familieleden begin juni 2014 jullie woning te Bagdad Al Jadeeda zouden hebben moeten verlaten omdat jullie als lid van de Al Bu Ajili clan na het Speicher incident met de dood bedreigd zouden geweest zijn, en dit jullie vluchtaanleiding uit Irak betrof (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-16), daar het om te beginnen erg onwaarschijnlijk is dat jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra).

Daarenboven stelde u dat het incident tussen 1 en 10 juni 2014 plaats had, dat jullie in die periode een dreigbrief zouden ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-16), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het Speicher incident plaatsvond van 12 tot 15 juni 2014, uw zoon Y.R.K.A.O. hiervan geen melding maakte, en beweerde dat er na het Speicher incident een boodschap op de muur van jullie huis te Bagdad Al Jadeeda zou aangebracht zijn (Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 30 april 2015, p. 8). Dat jullie verklaringen ook op dit vlak weer uiteenlopen, en u de dreigbrief in kwestie evenmin wist neer te leggen, versterkt nogmaals het vermoeden van het Commissariaat-generaal, met name dat het erg onwaarschijnlijk is dat jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra) en dit probleem jullie vluchtaanleiding uit Irak betrof. Dat u en uw familieleden in het geval van een terugkeer naar Irak als lid van de Al Bu Ajili clan zouden vervolgd worden, wist u niet aan te tonen. U legde wel enkele krantenartikels neer ivm het Speicher incident en het feit dat de Al Bu Ajili clan alle betrokkenheid hierbij ontkent, maar legde geen overtuigende verklaringen af of documenten neer waaruit blijkt dat leden van de Al Bu Ajili clan sindsdien zouden gevisieerd worden. Noch beschikt het Commissariaat-generaal op heden over dergelijke informatie."

In onderhavige aanvraag kan het Commissariaat-generaal niets anders dan opnieuw vaststellen dat u uw bewering – met name dat u en uw familieleden in het geval van een terugkeer naar Irak als lid van de Al Bu Ajili clan zouden vervolgd worden – niet afdoende wist aan te tonen. De neergelegde krantenartikels stellen immers louter dat de Sjiitische clans, waartoe de slachtoffers van het Speicher incident behoorden, duidelijkheid eisen van de Al Bu Ajili en Al Bu Nasr clan, beide gevestigd in en rondom Tikrit (provincie Salahadin), en dat deze alle betrokkenheid ontkennen, maar zich bereid tonen om actief aan het onderzoek mee te werken en de eigenlijke daders aan te wijzen. Uit geen van de artikels in kwestie, noch uit uw verklaringen of die van uw zoon Y.R.K.A.O., blijkt echter dat leden van de Al Bu Ajili clan op heden ernstig gevisieerd worden. En al helemaal niet te Bagdad (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-4; Gehoorverslag CGVS, Y.R.K.A.O., 11 juli 2016, pp. 4-6). Het Commissariaat-generaal beschikt op heden evenmin over dergelijke informatie.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u, op basis van de reeds eerder door u ingeroepen asielmotieven, voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen."

Al het bovenstaande terzijde dient eveneens aangehaald te worden dat u – ondanks u in het begin van het interview op het Commissariaat-generaal werd gewezen op het belang om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw asielaanvraag, en correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, p. 2) – eveneens volhardde in het vluchtrelaas en de asielmotieven die uw vader en moeder reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag uiteenzetten, en die eerder al ongeloofwaardig werden bevonden omdat aan jullie recent verblijf in Irak voor jullie aankomst in België geen geloof kon gehecht worden. Ook u stelde immers tot augustus 2014 in Bagdad, Irak te hebben verbleven en het land uiteindelijk verlaten te hebben omdat Asaeb Ahl Al Haq uw familie medeverantwoordelijk zou houden voor het Speicher incident in juni 2014 (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 7-8; 10; 14-15), en legde bedenkelijke verklaringen af mbt de whereabouts van uw paspoort. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw paspoort mee te zullen brengen gezien het nog in uw sociale woning lag, hetgeen u tijdens uw gehoor ten stelligste ontkende (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 6-7; 17).

Pas nadat u geconfronteerd werd met het feit dat in het dossier van uw ouders telkens een weigeringsbeslissing werd genomen daar uit jullie Facebook profiel bleek dat jullie al jaren in het buitenland woonachtig waren, gaf u uiteindelijk aan dat jullie sinds 2012 eigenlijk in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) verbleven (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 14-15). Hiermee bevestigde u de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat er geen geloof kon gehecht worden aan jullie recent verblijf in Bagdad, Irak en de redenen die uw ouders destijds inriepen als vluchtaanleiding – waarop u zich eveneens beroept – evenmin geloofwaardig waren.

Gevraagd naar de reden waarom jullie dan in 2012 Bagdad, Irak zouden verlaten hebben, bleek evenmin een gegronde vrees voor vervolging aan de basis van jullie vertrek gelegen te hebben.

U liet immers optekenen dat jullie Bagdad, Irak destijds louter verlieten omdat uw vader er een verblijf voor jullie had kunnen regelen, en dus niet omwille van problemen (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 16-17). Dat jullie vanuit de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) af en toe terug naar Irak reisden, in maart 2014 uitgewezen werd door de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) en jullie vluchtaanleiding nog steeds dezelfde zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 15-17), acht het Commissariaat-generaal gelet op alle elementen in uw dossier – en in het bijzonder jullie Facebook profielen – evenwel niet geloofwaardig. Mocht dit toch het geval geweest zijn, quod non, is het daarenboven ook aan u en uw familieleden om alsnog aan het Commissariaat-generaal aan te tonen dat jullie van maart tot augustus 2014 in Bagdad, Irak verbleven.

Gezien het niet geloofwaardig is dat u Irak uiteindelijk zou verlaten hebben omdat Asaeb Ahl Al Haq uw familie medeverantwoordelijk zou houden voor het Speicher incident in juni 2014 (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 7-8; 10; 14-15), kan er ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die hieruit zouden voortgekomen zijn, met name de moord op uw oom langs moederskant, Dr. M.A.A.S. Daarenboven is het, indien jullie al sinds 2012 in het buitenland zouden verblijven, niet aannemelijk dat hij zich in december 2016 nog diende bezighouden met de verkoop van jullie woning te Bagdad. Mocht dit evenwel toch het geval geweest zijn, dient nog opgeworpen worden dat u hieromtrent tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u aanvankelijk dat uw oom de door u neergelegde dreigbrief, d.d. 20 december 2014, kort na jullie vertrek ontving, om nadien te stellen dat hij hem pas in 2015 bij het immokantoor zou gevonden hebben, maar dateert de volmacht die uw vader zou gegeven hebben om jullie huis te verkopen van 9 juli 2015 (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 10-11). Bijgevolg kan dan ook de vraag gesteld worden wat uw oom al eind 2014, begin 2015 in het immokantoor deed, indien uw vader hem pas in juli 2015 een volmacht zou gegeven hebben om jullie huis te verkopen. Daarnaast wist u ook maar amper iets over de omstandigheden van de moord op uw oom te vertellen (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 7-10), en is de door u neergelegde overlijdensakte niet voldoende om deze vaststellingen te wijzigen, daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat door de wijdverspreide corruptie in Irak dergelijke documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor het mogelijks met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werd.

Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het nieuwe door u neergelegde bericht aangaande de ontvoering van de sheikh van de Al Bu Ajili clan evenmin afdoende is om aan te tonen dat u en uw familieleden in het geval van een terugkeer naar Bagdad, Irak als lid van de Al Bu Ajili clan zouden vervolgd worden. Het ongedateerde, neergelegde bericht dat u via Facebook werd doorgestuurd, stelt immers enkel dat Sheikh Abdul Karim Alneda, stamhoofd van de Al Bu Ajili clan in Salahadin provincie, in de provincie Babil ontvoerd werd – en dus niet op weg naar een rouwplechtigheid in Bagdad, zoals u beweerde (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 11-13). Bovendien blijkt noch uit dit bericht, noch uit uw verklaringen, noch uit de eerdere verklaringen van uw familieleden, dat er op heden actief leden van de Al Bu Ajili clan geïdende worden. En al helemaal niet te Bagdad. Integendeel, gevraagd naar de problemen die u vreest omwille van uw stamnaam Al Bu Ajili slaagt u er amper in deze te substantiëren. U hebt geen weet van (familie)leden van de Al Bu Ajili clan die geïdende werden, zegt deze zaak eigenlijk niet te volgen en er al helemaal geen informatie over op te zoeken (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 11-13). Het door u neergelegde video-fragment van een speech van uw vader in België, alsook uw bewering dat jullie nadien op straat zouden bedreigd zijn (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 6-7), hetgeen op zich een blote bewering uwentwege betreft, veranderen hier niets aan.

Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat het Commissariaat-generaal op heden evenmin beschikt over informatie dat leden van de Al Bu Ajili clan actief in Irak zouden geïdende worden, laat staan in Bagdad. Integendeel, uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in de provincie Salahadin zelfs verzoeningspogingen werden ondernomen teneinde leden van de Al Bu Ajili clan toe te laten naar hun regio terug te keren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7).

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011,

ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016.

De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen.

De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk.

Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:
 - artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
 - artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag;
 - *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.*

Verzoeker bespreekt het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe.

Hij stelt dat in de bestreden beslissing wordt uitgegaan van de verkeerde veronderstellingen, want hij heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing is gebaseerd op dezelfde motieven als de weigeringsbeslissing van zijn vader, doch meent dat hij het relaas van zijn vader heeft onderbouwd met bijkomende verklaringen. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Verzoeker wijst erop dat hij in eerste instantie niet de waarheid durfde te vertellen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn vertrek naar België, uit vrees om teruggestuurd te worden naar Irak. Hij wijst erop dat hij uiteindelijk tijdens het CGVS-interview heeft toegegeven dat hij sinds 2012 in de Verenigde Arabische Emiraten heeft verbleven tot zijn uitwijzing naar Irak in maart 2014.

(2) Verzoeker wenst verder te benadrukken dat hij, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, wel degelijk woonachtig was te Irak tijdens het Speicher incident. Zowel hij als zijn vader hebben dit vermeld tijdens hun CGVS-interview en hebben verklaard dat dit de reden was waarom zij Irak hebben verlaten. Aldus hebben zij overeenstemmende verklaringen afgelegd.

(3) Verzoeker verwijst verder nog naar objectieve informatie (verzoekschrift, stuk 38) waaruit blijkt dat de leden van de Albu Ajil stam wel degelijk geïsoleerd worden omdat ze geaffilieerd worden met Saddam Hoessein en IS.

(4) Verzoeker benadrukt dat zijn vader vaak door Ngo's wordt uitgenodigd om te komen spreken, waarbij deze zijn visie op het Iraakse regime meedeelt. Daarom wordt verzoeker hier in België bedreigd. Verzoeker heeft klacht ingediend tegen deze bedreigingen, maar omdat het om indirecte bedreigingen gaat, werd geen correcte klacht genoteerd. Aldus wordt verzoeker nog steeds geïsoleerd.

Verzoeker is van mening dat hem in toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

- Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:
 - artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;
 - *“de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”;*
 - de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker benadrukt dat zijn identiteit en afkomst niet worden betwijfeld. De commissaris-generaal erkent dat er in Irak momenteel sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Tevens erkent de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Verzoeker stelt dan ook dat: *“Met de grootste moeite wordt de klaarblijkelijk problematische veiligheidssituatie gerelativeerd, wat een op zijn zachtst genoemd gewrongen motivatie oplevert.”*

Verzoeker verwijst naar het arrest “Elgafaji” van het Hof van Justitie en naar de rechtspraak van het EHRM. Hij voert aan dat: *“Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz.”*

Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers.”

Verzoeker merkt op dat de huidige motivering van de commissaris-generaal een zwaktebod is. Hij stelt, onder verwijzing naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, dat de commissaris-generaal er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak, maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal zich bewust is van de plicht om elke asielaanvraag objectief te beoordelen (verzoekschrift, stuk 4). Hij benadrukt dat de Raad op 12 april 2016 en 28 september 2016 in een aantal arresten de beslissing van de commissaris-generaal heeft vernietigd.

Volgens verzoeker is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt de commissaris-generaal het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM in.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Hij argumenteert dat op basis van de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 3) er *“alles behalve gesteld kan worden dat het op dit moment veilig is in Irak”*. Verzoeker verwijst dienaangaande naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 14 november 2016 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre (verzoekschrift, stukken 5 en 6). Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Het recente rapport van de VN-missie voor Irak noemt het aantal slachtoffers in Irak onthutsend en uit dit rapport blijkt dat het aantal slachtoffers in Bagdad het grootste is (verzoekschrift, stuk 24). Tevens wijst dit rapport met een beschuldigende vinger naar de milities die zagezegd aan de zijde van de overheid vechten.

Daarnaast wenst verzoeker de aandacht te vestigen op recente en objectieve informatie waaruit blijkt dat het sektarische geweld in Bagdad de afgelopen maanden is toegenomen. De milities en criminele bendes schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag worden mensen ontvoerd. Ook aan de vele bomaanslagen door IS lijkt geen einde te komen. Naarmate IS in de verdringing komt, gaat de organisatie meer en meer over tot grote aanslagen, om zoveel mogelijk veiligheidsdiensten in de hoofdstad te houden. Verzoeker citeert ter ondersteuning uit een reeks artikelen en rapporten (verzoekschrift, stukken 8-9, 15, 18, 25, 28, 30, 34-37). Verzoeker merkt tevens op dat Bagdad ook op het einde van 2016 en begin 2017 niet gespaard werd van aanslagen, en verwijst hierbij eveneens naar een reeks artikelen (verzoekschrift, stukken 19-20, 23, 26, 38). Hij wijst erop dat de aanslagen veel burgerslachtoffers maken en dat op 3 juli 2016 de *“bloedigste aanslag in jaren”* plaatsvond. Deze aanslag bewijst dat de overheid niet in staat is de burgers te beschermen. Het merendeel van de slachtoffers waren vrouwen en kinderen (verzoekschrift, stuk 32). Hij stelt dat de cijfers voor zich spreken en verwijst naar de cijfers doden en gewonden in Bagdad in de maanden november en december 2016 en januari 2017 (verzoekschrift, stuk 21). Verzoeker wijst verder op een artikel over het verhaal van een Iraakse asielzoeker die vanuit België terugkeerde naar Bagdad en aldaar slechts drie maanden later werd gedood. Verzoeker stelt dat *“het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.”* (verzoekschrift, stuk 33).

Verzoeker stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben (verzoekschrift, stukken 10 en 11). Hij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoeker niet gecontroleerd door de overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel. Ter illustratie verwijst verzoeker naar informatie omtrent de ontvoeringen door de sjiiitische milities (verzoekschrift, stuk 10) en de aanval op ‘Camp Liberty’, een vluchtelingenkamp (verzoekschrift, stuk 11).

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekens. Hij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib (verzoekschrift, stuk 12).

Irak maakt bovenop dit alles momenteel een bijzonder zware politieke crisis door, die niet veel goeds voorspelt voor de toekomst van het land (verzoekschrift, stuk 29).

Verzoeker verwijst naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd (verzoekschrift, stukken 13 en 14).

Hij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Hij vervolgt: *“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.*

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.”

Hij acht aangetoond dat de situatie in Bagdad nog steeds even gevaarlijk is als tijdens de afgelopen twee jaar en bekritiseert de herziening van het beleid (verzoekschrift, stuk 3): *“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.*

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 15]

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 16]

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

[uittreksel uit verzoekschrift, stuk 17]

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommakeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden.

Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoonbaar waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen. Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen."

Verzoeker besluit:

"Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?"

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- een bericht op de website van het CGVS (stuk 3),
- een artikel uit Knack (stuk 4),
- algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (stukken 5-14),
- twee artikelen uit Het Nieuwsblad (stukken 15-16),
- een bericht van de staatssecretaris Theo Francken (stuk 17),
- persartikelen en informatie over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (stukken 18-30 en 32-36),
- een arrest van de Raad (stuk 31),
- een kopie van gehoorverslag van het CGVS-interview van verzoekers vader op 22 juli 2015 (stuk 37) en
- een artikel *"Family feuds that last and last: As extremists withdraw in Salahaddin, Iraq's tribes demand justice"* van Niqash van 22 oktober 2015 (stuk 38).

2.1.3. In een aanvullende nota van 19 januari 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus *"Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad"* van Cedoca van 25 september 2017.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad verzoekers asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker is de zoon van R.K.H.A.O. en L.F.A.A.S., wiens beroep bij de Raad gekend is onder de rolnummers RvV X en X. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige beroepsprocedure deels op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door zijn ouders werden aangevoerd, namelijk de bedreigingen aan het adres van zijn familie door AAH naar aanleiding van het Speicher incident in juli 2014.

De Raad heeft de eerste asielaanvraag (RvV 182 352) van verzoekers ouders verworpen, daar geen geloof kon worden gehecht aan hun asielrelaas omdat hun recent verblijf in Bagdad de jaren voorafgaand aan hun vertrek ongeloofwaardig was (RvV 11 mei 2016, nr. 167 384). In dit arrest werd geoordeeld dat:

“3.3. Verzoekers beperken hun betoog tot een loutere herhaling van de voorgehouden problemen in Bagdad die aanleiding zouden hebben gegeven tot hun vlucht in september 2014, met name het speicher bloedbad in juni 2014, het beroep dat verzoekers in Bagdad zouden hebben uitgeoefend en de moord op het gezin van de zus van verzoeker in december 2012 in Bagdad. De Raad merkt echter op dat, daargelaten het feit dat het herhalen van het asielrelaas geen dienstig verweer is, dit betoog een overtollig motief betreft, aangezien verzoekers’ beweerde recente herkomst uit Bagdad compleet ongeloofwaardig is en verzoekers niet aannemelijk maken dat zij de laatste jaren voor hun vertrek naar België nog in Bagdad zouden hebben verbleven. Verzoekster blijkt immers gedurende 2012, 2013 en 2014 in de Verenigde Arabische Emiraten te zijn gelokaliseerd, (Landeninformatie, stuk 2 L.F., p. 11 tot 82 van 91). Op 10 maart 2014 waren verzoeker bij het JW Marriott Hotel in Dubai (p. 11). Op 13 december 2013 waren verzoekers bij Kalba Corniche en op 12 december 2013 waren verzoekers bij Rotana Resort & Spa – Al Aqah Beach (p. 14); hierbij werd ook een foto geplaatst van verzoekers’ dochters. Op 17 oktober 2013 was verzoekster bij Karam Beirut – Dubai Mall (p. 16). Op 15 februari 2013 was verzoekster in Rashidiyah, VEA (p. 29-31); hierbij werden ook foto’s geplaatst met verzoekers’ zonen. Op 8, 9 en 11 februari 2013 was verzoekster in Al-Fudjayra, VEA (p. 32-33). Op 1 februari 2013 was verzoekster in Ajman, VEA (p. 33). Op 25 januari 2013 was verzoekster in Al-Fudjayra, VEA (p. 34-35). Op 15 en 17 januari 2013 was verzoekster in Dubai (stad) (p. 36-37). Op 2, 4, 6, 14, 16, 21, 27, 28, 29 en 30 december 201 en op 1 januari 2013 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 39-46). Op 2, 9, 22, 23, 30 november 2012 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 47-53); hierbij werden foto’s geplaatst van het gezin. Op 24 oktober 2012 en 1, 2, 3, 5, 7, 9, 12, 13 en 14 september 2012 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 54-63). Op 18, 19, 20, 21, 22, 26, 27, 28, 29, 30, 31 augustus 2012 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 63-77). Op 20 augustus 2012 was verzoekers in Ajman, VAE (p. 75); hierbij werden foto’s geplaatst van verzoekers’ dochters. Op 19, 20, 22 juli 2012 was verzoekers in Al-Fudjayra, VAE (p. 80-82). Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij veel in het buitenland is geweest en dat de familie soms ook meekwam, staat in schril contrast met de verklaringen in het CGVS-interview dat verzoeker alleen naar het buitenland ging, dat de familie niet meeging, enkel de laatste keer, als ze naar Dubai gingen en vandaar naar België kwamen met een visum. Verzoeker verklaart: “Ik praat gewoon de waarheid.” “Een keer gingen we wel naar Dubai, als toeristen”. Dat was dan z gezegd vóór het overlijden van zijn zus op 4 december 2012, voor 15 dagen. (CGVS-gehoorverslag, stuk 10A, p. 6). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die zich zouden hebben voorgedaan in Bagdad sinds juli 2012.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun reële verblijfssituatie voor hun aankomst in België niet hebben willen verduidelijken, integendeel. Verzoekers hebben niet de waarheid verteld over hun verblijf voor de komst naar België. Ondanks het feit dat verzoekers uitgebreid de kans kregen hierover klaarheid te scheppen tijdens het DVZ-interview (CGVS-vragenlijst, stukken 19A-19B, p. 12), alsook tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 10A, p. 2, 11-12 en 18-19; CGVS-gehoorverslag, stuk 10B, p. 7), blijven zij ook na confrontatie met de bevindingen van de Commissarisgeneraal volharden in hun verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op verzoekers rust. Door een gebrekkige medewerking op dit punt verkeert de Raad, in navolging van de Commissarisgeneraal, enerzijds niet in het ongewisse over waar verzoekers de jaren voor hun aankomst in België leefden, maar anderzijds wel in het gewisse onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij op een tot nu toe niet nader te bepalen datum Bagdad verlaten hebben.

De Raad herhaalt dat, daargelaten het feit dat het eenvoudig herhalen van het asielrelaas geen dienstig verweer is, dit een overtollig motief betreft, aangezien verzoekers’ beweerde recente herkomst uit Bagdad voorafgaand aan de asielaanvraag ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Door bewust de ware toedracht aangaande de werkelijke herkomst, dat de kern van het asielrelaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging hebben.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers’ asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad brengt in herinnering dat overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Artikel 18 van voormelde richtlijn bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend "aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en V in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming". Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II ("Beoordeling van verzoeken om internationale bescherming") van voormelde richtlijn "mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming indient". Het voordeel van de twijfel daarbij slechts wordt verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten, en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd". Overeenkomstig voormeld artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG vindt de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaats en daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Dit blijft onverkort van toepassing onder de nieuwe richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielrelaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun reële verblijfssituatie en leefomstandigheden gedurende jaren voor de aankomst in België niet wensten te verduidelijken. Verzoekers maken hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers' werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers vragen in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal."

Verzoekers ouders dienden op 10 juni 2016 een tweede asielaanvraag in, op basis van nieuwe documenten ter staving van hun asielrelaas. Deze asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen omdat deze motieven in het verlengde lagen van hun reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Het beroep tegen de niet-inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag (RvV X) werd door de Raad verworpen (RvV 11 januari 2017, nr. X). Hierin werd geoordeeld dat:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben ze evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, met name hun vrees voor vervolging omwille van hun soennitische afkomst.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan hun recent verblijf en dat van hun familieleden in de jaren voor hun komst naar België geen geloof kan worden gehecht en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie duidelijk blijkt dat verzoekers en hun gezin, inluis hun zoon Y.R.G.A.O. op zijn minst sinds begin 2012 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven en dus niet in Bagdad. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. X van 11 mei 2016.

Ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een kopie van een dreigbrief vanwege Asaeb Ahl Al Haq d.d. 20 december 2014 en drie online krantenartikels in verband met het feit dat de bevolking na het Speicher incident opgezet wordt tegen leden van Al Bu Ajili clan waartoe ook verzoekers zouden behoren.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in hun asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze vaststellingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Zo gaan verzoekers met hun stelling dat de voorgelegde dreigbrief wel degelijk als een begin van bewijs moet gezien worden, volledig voorbij aan wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: "Vooreerst dient immers opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in jullie dossier geenszins het geval is, gezien aan het recent verblijf van u en uw familieleden in de jaren voor jullie komst naar België nog steeds geen geloof kan gehecht worden (cfr. supra). Verder betreft de dreigbrief, vanwege Asaeb Ahl Al Haq, d.d. 20 december 2014, louter een kopie die u via familie zou ontvangen hebben, en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat door de wijdverspreide corruptie in Irak dergelijke documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn. Daarnaast is het ook uiterst merkwaardig dat u deze dreigbrief, indien hij van 20 december 2014 dateert niet reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag wist neer te leggen (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-4). Dat u dit niet eerder kon daar uw schoonbroer deze kopie van een dreigbrief pas recent zou verkregen hebben, met name toen hij jullie huis via een immobiliën agentschap zou proberen verkopen hebben (Gehoorverslag CGVS, Y.(...) R.(...) G.(...) A.(...) O.(...), 11 juli 2016, pp. 2-4), is in deze geen afdoende verklaring, te meer duidelijk uit de verklaringen van uw zoon Y.(...) blijkt dat hij geen flauw benul heeft wanneer zijn oom de kopie van de dreigbrief in kwestie zou verkregen hebben, met name eind 2015 of in de loop van 2016 (Gehoorverslag CGVS, Y.(...) R.(...) G.(...) A.(...) O.(...), 11 juli 2016, pp. 2-4)."

Het louter stellen dat het hier wel degelijk om een echte dreigbrief gaat, is allerm minst dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

Waar verzoekers verwijzen naar en citeren uit een persartikel waaruit blijkt dat de stam waartoe ze behoren, met name de Al Bu Ajili clan, sinds het Speicher incident geassocieerd wordt met IS en stellen dat ze aldus zeker vervolging te vrezen hebben, benadrukt de Raad dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Zo luidde de beslissing dienaangaande in het kader van hun eerste asielaanvraag, een motief dat ook in huidige beslissing wordt opgenomen, als volgt: "Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat het geenszins aannemelijk is dat u en uw familieleden begin juni 2014 jullie woning te Bagdad Al Jadeeda zouden hebben moeten verlaten omdat jullie als lid van de Al Bu Ajili clan na het Speicher incident met de dood bedreigd zouden geweest zijn, en dit jullie vluchtaanleiding uit Irak betrof (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-16), daar het om te beginnen erg onwaarschijnlijk is dat jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra). Daarenboven stelde u dat het incident tussen 1 en 10 juni 2014 plaats had, dat jullie in die periode een dreigbrief zouden ontvangen hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 juli 2015, pp. 14-16), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het Speicher incident plaatsvond van 12 tot 15 juni 2014, uw zoon Y.(...) hiervan geen melding maakte, en beweerde dat er na het Speicher incident een boodschap op de muur van jullie huis te Bagdad Al Jadeeda zou aangebracht zijn (Gehoorverslag CGVS, Y.(...) R.(...) G.(...) A.(...) O.(...), 30 april 2015, p. 8). Dat jullie verklaringen ook op dit vlak weer uiteenlopen, en u de dreigbrief in kwestie evenmin wist neer te leggen, versterkt nogmaals het vermoeden van het Commissariaat-generaal, met name dat het erg onwaarschijnlijk is dat jullie op dat moment nog steeds in Irak verbleven (cfr. supra) en dit probleem jullie vluchtaanleiding uit Irak betrof.

Dat u en uw familieleden in het geval van een terugkeer naar Irak als lid van de Al Bu Ajili clan zouden vervolgd worden, wist u niet aan te tonen.

U legde wel enkele krantenartikels neer ivm het Speicher incident en het feit dat de Al Bu Ajili clan alle betrokkenheid hierbij ontkent, maar legde geen overtuigende verklaringen af of documenten neer waaruit blijkt dat leden van de Al Bu Ajili clan sindsdien zouden gevisieerd worden. Noch beschikt het Commissariaat-generaal op heden over dergelijke informatie."

In onderhavige aanvraag kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal niets anders dan opnieuw vaststellen dat verzoekers hun bewering – met name dat ze in het geval van een terugkeer naar Irak als lid van de Al Bu Ajili clan zouden vervolgd worden – niet afdoende weten aan te tonen. Uit het internetartikel gevoegd aan hun verzoekschrift blijkt immers enkel dat de leden van de Al Bu Ajili clan in de omgeving van Tikrit geassocieerd worden met IS, en niet in Bagdad, verzoekers' regio van herkomst.

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van deze Raad waarbij een jonge vrouw het statuut van vluchteling werd toegekend aangezien haar vader destijds gelieerd was aan de Baath-partij, wijst de Raad er op dat elke aanvraag individueel onderzocht dient te worden waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het louter verwijzen naar een andere zaak, is hiertoe niet dienend.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. In casu is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers geciteerde informatie als de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvullen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. Zo verzoekers opwerpen dat de vrijwillige terugkeer in de hand word gewerkt door de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd, merkt de Raad op dat aangenomen kan worden dat indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad

dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zij onder geen beding zouden willen terugkeren. Waar verzoekers verwijzen naar een persartikel waarin melding gemaakt wordt van een vluchteling die vrijwillig terugkeerde naar Irak en die drie maanden na zijn aankomst in Bagdad is doodgeschoten, benadrukt de Raad dat, daargelaten de waarachtigheid van het verhaal, uit dit artikel niet blijkt in welke omstandigheden de persoon in kwestie werd doodgeschoten.

Het overige betoog in voorliggend verzoekschrift is evenmin van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Verder verwijzen verzoekers op een selectieve manier naar de informatie van verweerder om te komen tot de vaststelling dat op geen enkele manier een wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Bagdad blijkt, en trachten alzo de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2016, voeren verzoekende partijen aan dat hun problemen te wijten zijn aan hun afkomst van de stam Al Bu Ajili die afkomstig is uit Tikrit. Verzoekende partijen verwijzen naar hun aanvullende nota en lichten toe dat hun stam geassocieerd wordt met IS en dat, indien zij moeten terugkeren naar Bagdad, zij daar zullen toekomen als ontheemden. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat zij in Irak geen financiële problemen hadden. Zij wijzen nog naar de nieuwe adviezen van UNHCR van november en stellen dat de bestreden beslissing steunt op verouderde informatie.

4.2.1. Zo verzoekende partijen nog steeds voorhouden dat hun problemen te wijten zijn aan hun afkomst van de stam Albu Ajil daar deze stam geassocieerd wordt met IS, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen volledig voorbij gaan aan de reeds in het kader van hun vorige asielaanvraag gedane vaststelling, met name dat geen geloof kan gehecht worden aan hun voorgehouden problemen daar verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat ze de laatste jaren voor hun vertrek naar België

nog in Bagdad zouden hebben verbleven. Zo werd bij 's Raads arrest nr. 167 384 van 11 mei 2016 als volgt geoordeeld: "Verzoekster blijkt immers gedurende 2012, 2013 en 2014 in de Verenigde Arabische Emiraten te zijn gelokaliseerd, (Landeninformatie, stuk 2 L.F., p. 11 tot 82 van 91). Op 10 maart 2014 waren verzoeker bij het JW Marriott Hotel in Dubai (p. 11). Op 13 december 2013 waren verzoekers bij Kalba Corniche en op 12 december 2013 waren verzoekers bij Rotana Resort & Spa – Al Aqah Beach (p. 14); hierbij werd ook een foto geplaatst van verzoekers' dochters. Op 17 oktober 2013 was verzoekster bij Karam Beirut – Dubai Mall (p. 16). Op 15 februari 2013 was verzoekster in Rashidiyah, VEA (p. 29-31); hierbij werden ook foto's geplaatst met verzoekers' zonen. Op 8, 9 en 11 februari 2013 was verzoekster in Al-Fudjayra, VEA (p. 32-33). Op 1 februari 2013 was verzoekster in Ajman, VEA (p. 33). Op 25 januari 2013 was verzoekster in Al-Fudjayra, VEA (p. 34-35). Op 15 en 17 januari 2013 was verzoekster in Dubai (stad) (p. 36-37). Op 2, 4, 6, 14, 16, 21, 27, 28, 29 en 30 december 201 en op 1 januari 2013 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 39-46). Op 2, 9, 22, 23, 30 november 2012 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 47-53); hierbij werden foto's geplaatst van het gezin. Op 24 oktober 2012 en 1, 2, 3, 5, 7, 9, 12, 13 en 14 september 2012 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 54-63). Op 18, 19, 20, 21, 22, 26, 27, 28, 29, 30, 31 augustus 2012 was verzoekster in Al-Fudjayra, VAE (p. 63-77). Op 20 augustus 2012 was verzoekers in Ajman, VAE (p. 75); hierbij werden foto's geplaatst van verzoekers' dochters. Op 19, 20, 22 juli 2012 was verzoekers in Al-Fudjayra, VAE (p. 80-82). Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij veel in het buitenland is geweest en dat de familie soms ook meekwam, staat in schril contrast met de verklaringen in het CGVS-interview dat verzoeker alleen naar het buitenland ging, dat de familie niet meeging, enkel de laatste keer, als ze naar Dubai gingen en vandaar naar België kwamen met een visum. Verzoeker verklaart: "Ik praat gewoon de waarheid." "Een keer gingen we wel naar Dubai, als toeristen". Dat was dan zagezegd vóór het overlijden van zijn zus op 4 december 2012, voor 15 dagen. (CGVS-gehoorverslag, stuk 10A, p. 6). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die zich zouden hebben voorgedaan in Bagdad sinds juli 2012."

Het feit tot een bepaalde stam te behoren, in casu de stam Albu Ajil, wijst er niet automatisch op dat verzoekende partijen worden vervolgd. Ze moeten immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep/stam irrelevant. Verzoekende partijen tonen geenszins in concreto aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in hun individueel geval blijkt vermits ze zich beperken tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten. Dat de sjeik van hun stam zou ontvoerd zijn, wat moet blijken uit facebookberichten gevoegd aan de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 2 december 2016, wijst evenmin op een persoonlijke vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partijen.

4.2.2. Aan de Iraakse nationaliteit van verzoekende partijen wordt niet getwijfeld. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partijen van Bagdad afkomstig zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" d.d. 23 juni 2016) blijkt dat er in Bagdad actueel geen uitzonderlijke situatie bestaat waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzoverre verzoekende partijen de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwisten vermits de bestreden beslissingen steunen op verouderde informatie en ondertussen nieuwe adviezen zijn uitgebracht door het UNHCR, met name UNHCR position on returns to Iraq van 14 november 2016, wijst de Raad er op dat uit deze recente adviezen niet blijkt dat de veiligheidsanalyse van het Commissariaat-generaal van Bagdad niet (meer) correct zou zijn. Nergens in dit advies wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraki een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. De Raad verwijst in dit verband naar punt 47 van het advies van het UNHCR d.d. 14 november 2016 waarin het volgende staat te lezen: "Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined." (eigen onderlijning)

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak dienen de asielaanvragen van Iraki elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

Verzoekende partijen zijn afkomstig uit Bagdad. Zoals reeds opgemerkt in voornoemde beschikking is Bagdad geen belegerde stad. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. Zo verzoekers opwerpen dat de vrijwillige terugkeer in de hand word gewerkt door de actieve ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd, merkt de Raad op dat aangenomen kan worden dat indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zij onder geen beding zouden willen terugkeren.

De Raad merkt nog op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Irak voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van de COI Focus opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld dat Irak kenmerkt wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.

Hun betoog aangaande de situatie van IDP's die terugkeren naar Irak, is evenmin dienstig aangezien verzoekende partijen afkomstig zijn uit Bagdad en niet als IDP's kunnen worden aanzien. De loutere bewering dat hun woning in beslag werd genomen, doet hieraan geen afbreuk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

De Raad merkt op dat verzoeker thans in zijn eigen asielaanvraag, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, in eerste instantie vasthield aan de door zijn ouders afgelegde, doch in voormelde arresten reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen met betrekking tot hun verblijf in Bagdad tot aan hun vertrek in juli 2014 en hun asielmotieven. Dit ondanks het feit dat verzoeker uitgebreid de kans kreeg om hierover klaarheid te scheppen bij aanvang van de asielprocedure (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 4) en tijdens het CGVS-interview (CGVS-gehoorverslag, stuk 8). Verzoeker kreeg aldus meermaals de kans om de waarheid te vertellen, doch bleef vasthouden aan zijn leugenachtige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en asielmotieven. Pas na confrontatie met de bevindingen van de commissaris-generaal verklaarde verzoeker dat hij en zijn familie sinds 2012 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven, van daaruit af en toe terugkeerden naar Irak en in maart 2014 werden uitgewezen uit het land, waarna zij zich opnieuw in Irak vestigden. Verzoeker hield hierbij vast aan de asielmotieven zoals hierboven werden uiteengezet. (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 15-17).

Derhalve heeft verzoeker getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden. Vervolgens, na confrontatie met zijn ongeloofwaardige verklaringen, legt verzoeker volledig afwijkende verklaringen af aangaande zijn herkomst en verblijfplaatsen. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Dat verzoeker vreesde om teruggestuurd te worden naar Irak mag geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn herkomst of asielrelaas te debiteren. De Raad is aldus van oordeel dat het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen omtrent zijn herkomst en asielmotieven op ernstige wijze ondermijnen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen dat hij in maart 2014 werd uitgewezen uit de Verenigde Arabische Emiraten en sindsdien in Bagdad verbleef, niet staft met enig bewijsstuk; bovendien kan dit evenmin blijken uit de Facebookprofielen van verzoeker of zijn familie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 2). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde omtrent het al dan niet in bezit zijn van een paspoort.

Bij aanvang van zijn asielprocedure verklaarde verzoeker immers, toen hem gevraagd werd naar zijn paspoort, dat *"ik breng mijn paspoort volgende keer mee, het ligt nog in mijn woning"* (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 8), terwijl hij tijdens het CGVS-interview ontkende dit te hebben verklaard, doch stelde dat zijn vader *"maanden of een jaar"* geleden zijn paspoort zou hebben vernietigd (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 1). Deze inconsistente verklaringen vormen een indicatie dat verzoeker actueel nog steeds geen zicht wil bieden op zijn reële verblijfssituatie voor zijn vertrek naar België, noch op zijn huidige verblijfsstatuut in de Verenigde Arabische Emiraten.

Aldus merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn (recente) verblijf in Bagdad alvorens zijn vertrek naar België. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn vrees voor vervolging door AAH als gevolg van het Speicher incident, doch de Raad merkt op dat, gezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente herkomst uit Bagdad, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Dat verzoeker en zijn vader hieromtrent eensluidende verklaringen aflegden kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling, zodat het door verzoeker neergelegde CGVS-gehoorverslag van zijn vader de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet vermag te herstellen.

Gelet op wat voorafgaat, kan evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat de oom van verzoeker zou vermoord zijn omwille van verzoekers vermeende problemen. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas hieromtrent verder wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. De bestreden beslissing merkt terecht op dat:

"Daarenboven is het, indien jullie al sinds 2012 in het buitenland zouden verblijven, niet aannemelijk dat hij zich in december 2016 nog diende bezighouden met de verkoop van jullie woning te Bagdad. Mocht dit evenwel toch het geval geweest zijn, dient nog opgeworpen worden dat u hieromtrent tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u aanvankelijk dat uw oom de door u neergelegde dreigbrief, d.d. 20 december 2014, kort na jullie vertrek ontving, om nadien te stellen dat hij hem pas in 2015 bij het immokantoor zou gevonden hebben, maar dateert de volmacht die uw vader zou gegeven hebben om jullie huis te verkopen van 9 juli 2015 (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 10-11). Bijgevolg kan dan ook de vraag gesteld worden wat uw oom al eind 2014, begin 2015 in het immokantoor deed, indien uw vader hem pas in juli 2015 een volmacht zou gegeven hebben om jullie huis te verkopen. Daarnaast wist u ook maar amper iets over de omstandigheden van de moord op uw oom te vertellen (Gehoorverslag CGVS, 26 januari 2017, pp. 7-10), (...)"

Gezien deze motivering niet dienstig wordt weerlegd, blijft zij onverminderd gehandhaafd. De door verzoeker neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van zijn oom, de volmacht van de verkoop van verzoekers huis en de overlijdensakte van zijn oom kunnen de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient immers coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. De Raad verwijst naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 6), met name de *"COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude"* van Cedoca van 8 maart 2016, waaruit blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bovendien moet eveneens opgemerkt worden dat de documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is.

Waar verzoeker erop wijst dat leden van de Al Bu Ajili stam worden geviseerd omwille van hun affiliatie met Saddam Hoessein en IS, merkt de Raad op, in navolging van voormeld arrest nr. 180 582 van 11 januari 2017 inzake verzoekers ouders, dat het loutere feit tot een bepaalde stam te behoren er niet automatisch op wijst dat verzoeker wordt vervolgd. Hij moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep/stam irrelevant. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt, vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en citeren van algemene rapporten. Dat de sjeik van verzoekers stam zou ontvoerd zijn, zoals blijkt uit het door verzoeker neergelegde Facebook bericht, wijst evenmin op een persoonlijke vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade.

Bovendien blijkt uit de door verzoeker aangebrachte informatie geenszins dat de leden van de Al Bu Ajili actueel nog geviseerd worden, noch dat zij in Bagdad zouden geviseerd worden.

Verzoekers verklaring dat de sjeik van zijn stam ontvoerd is onderweg naar een rouwplechtigheid klemmt met de inhoud van het door hem neergelegde Facebook bericht (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 13), waaruit blijkt dat de sjeik werd ontvoerd onderweg naar een bezoek aan een ander stamhoofd (Documenten neergelegd door asielzoeker, stuk 13, nr. 9). Daarenboven stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen hieromtrent een manifest gebrek aan interesse voor dit element van zijn asielaanvraag blijkt. Verzoeker verklaarde immers dat hij niet wist wanneer dat de sjeik van zijn stam ontvoerd werd, kan geen informatie geven over andere stamleden die werden geviseerd en verklaarde de zaak niet te volgen noch er informatie over op te zoeken (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 12-13). Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse die de ingeroepen vrees voor vervolging in zijn hoofd op ernstige wijze relateert.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift bovendien zijn verklaringen dat hij bedreigd wordt omwille van de speeches die zijn vader geeft. Hij voert aan dat *“het gaat namelijk over indirecte bedreigingen waardoor er geen correcte klacht werd genoteerd”*, doch de Raad merkt op dat verzoeker zich andermaal beperkt tot louter blote beweringen die niet worden onderbouwd door concrete elementen of gegevens, en die aldus niet worden aangenomen door de Raad. De door verzoeker neergelegde USB, waaruit volgens verzoekers verklaringen louter blijkt dat zijn vader een speech geeft (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 7), kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker niet aantoont dat zijn familie in 2012 Irak heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, daar uit zijn verklaringen blijkt dat zij Irak niet om een specifieke reden verlieten, doch enkel omdat zijn vader in Dubai een verblijfsvergunning kon regelen (CGVS-gehoorverslag, stuk 8, p. 16-17).

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De door verzoeker neergelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Waar verzoeker het dossier neerlegt van de moord op zijn tante merkt de Raad op dat de moord op zijn tante niet wordt betwist, doch dat dit geen bewijs vormt voor de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten. Wat betreft de door verzoeker neergelegde dreigbrief, werd in voormeld arrest nr. 180 582 van 11 januari 2017 reeds geoordeeld dat:

“Zo gaan verzoekers met hun stelling dat de voorgelegde dreigbrief wel degelijk als een begin van bewijs moet gezien worden, volledig voorbij aan wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: “Vooreerst dient immers opgemerkt te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in jullie dossier geenszins het geval is, gezien aan het recent verblijf van u en uw familieleden in de jaren voor jullie komst naar België nog steeds geen geloof kan gehecht worden (cfr. supra). Verder betreft de dreigbrief, vanwege Asaeb Ahl Al Haq, d.d. 20 december 2014, louter een kopie die u via familie zou ontvangen hebben, en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat door de wijdverspreide corruptie in Irak dergelijke documenten makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen zijn. Daarnaast is het ook uiterst merkwaardig dat u deze dreigbrief, indien hij van 20 december 2014 dateert niet reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag wist neer te leggen (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-4). Dat u dit niet eerder kon daar uw schoonbroer deze kopie van een dreigbrief pas recent zou verkregen hebben, met name toen hij jullie huis via een immobiliën agentschap zou proberen verkopen hebben (Gehoorverslag CGVS, Y.(...) R.(...) G.(...) A.(...) O.(...), 11 juli 2016, pp. 2-4), is in deze geen afdoende verklaring, te meer duidelijk uit de verklaringen van uw zoon Y.(...) blijkt dat hij geen flauw benul heeft wanneer zijn oom de kopie van de dreigbrief in kwestie zou verkregen hebben, met name eind 2015 of in de loop van 2016 (Gehoorverslag CGVS, Y.(...) R.(...) G.(...) A.(...) O.(...), 11 juli 2016, pp. 2-4).”

Het louter stellen dat het hier wel degelijk om een echte dreigbrief gaat, is allerm minst dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten.”

Waar verzoeker vraagt hem het voordeel van de twijfel toe te kennen, merkt de Raad op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Wanneer hij een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien: hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor

zijn aanvraag; hij zijn aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen heeft waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en er is komen vast te staan dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt andermaal op dat verzoeker niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op hem rust en dat de Raad, door zijn toedoen, niet in de mogelijkheid verkeert na te gaan wat verzoekers (recente) verblijfplaatsen zijn, noch over welk verblijfsstatuut hij actueel beschikt in de Verenigde Arabische Emiraten. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zelf meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming, gelet op zijn bedrieglijke verklaringen over zijn herkomst. Indien verzoeker immers meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de asielinstanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van zijn voorgaande verblijfplaatsen en eventuele andere nationaliteiten of verblijfsstatussen waarover hij beschikt(e).

Daarenboven merkt de Raad op dat, zelfs indien aanvaard kan worden dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Bagdad, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de in de bestreden beslissing vermelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De Raad merkt bovendien op dat de informatie vervat in de door de commissaris-generaal toegevoegde COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 25 september 2017 deze situatie genoegzaam bevestigt.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedenterwerking en omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt bij deze beoordeling in elk stadium van de asielprocedure.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging is aldus niet relevant, aangezien na een zorgvuldig en individueel onderzoek blijkt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP